

Skriver teater om det å miste en forelder i kreft

Rebekah Louise Helmersen (16) og Tobias Malvig (13) vet hvordan det er å miste en mamma eller pappa som har kreft. Nå skriver de teaterstykke om det.

FORESTILLING

KRISTIANSAND

Hun åpner døra til ungdomsskolen og går inn i korridoren. Alle stanser opp, ser på henne og blir stille. Blikkene. De vet. Dagen før mistet Rebekah Louise Helmersen mammaen sin som hadde kreft.

– Ingen visste hva de skulle si til meg. Og det gjør jo ikke sorgen bedre, sier hun.

Moren hennes var syk i nesten fem år før hun døde i fjor. Sammen med ti barn og unge som er etterlatte eller pårørende til pasienter med kreft skal Helmersen lage manus til forestillingen «Sukkerspinn av stål», som settes opp på Kilden i høst. De får bli tekstforfattere, arbeide med foto- og videoinstallasjon og være utøvere i forestillingsprosjektet. Nå har de akkurat møttes for første gang, for å snakke om erfaringene og om sorgen.

Ikke bare negativt

– Mamma var ikke bare moren min – hun var min beste venninne. Det var tøft da hun døde, men jeg bestemte meg for at jeg ville fortsette å leve det samme livet. Jeg gikk på skolen neste dag, var alltid sammen med venner og satt ikke av tid til å lytte til følelsene mine, og til sorgen. En lukt, en lyd, hva som helst som minnet meg om mamma, kunne få meg til å begynne å gråte. Nå har jeg lært meg å snakke om det, og det går mye bedre, forteller hun.

VENNSKAP: Gruppen på ti barn og unge møttes nylig for første gang for å jobbe med manuset til forestillingen. Her har de tatt et bilde ut fra arbeidstittelen «Vennskap». FOTO: PRIVAT

16-åringen har fortalt om kreft i God Morgen Norge på TV2 og vært med i en reklame for Kreftforeningen. For det er viktig å fortelle om kreften, mener hun. Selv går hun på danselinja på Vågsbygd videregående skole, og føler hun kan bidra med noe til forestillingen.

– Og det er deilig at det ikke er negativt, alt sammen. Som med dette teaterstykket. Jeg vil at folk skal bli klar over hvordan det er å ha en forelder som lider av kreft. Jeg vil åpne øynene til folk, få dem til å skjønne hvordan det er når noen som står deg nær sakte, men sikkert, bli sykere og sykere. Hvordan livet stanser opp. Man kan ikke dra på ferier, man ikke leve livet som før. Om man ikke har opplevd det selv, er det vanskelig å skjønne hvordan det er, sier hun.

Trøst etter tapet

Vi møter henne og Tobias Malvig (13) på Haumyrheia ungdomsskole på Søm, hvor Malvig går på skole. Han mistet pappaen sin for snart et år siden.

– Det verste var da jeg skjønte at pappa kom til å dø. Jeg trøstet meg selv med at *alle* skal dø en eller annen gang. Og noen ord i bibelen hjalp meg også, sier han, og leser:

«Om jeg enn skulle vandre i dødsdødens dal, frykter jeg ikke noe ond. For du er med meg. Din kjæpp og din stav, de trøster meg.»

Da pappaen hans døde orket han ikke å gjøre noe annet enn å sitte på soverommet sitt.

– Jeg var ikke sammen med venner på flere uker. De ringte og ville ha meg med, men jeg sa alltid nei. Jeg orket ikke noe, jeg var trøtt og ville bare være alene. Det beste hadde nok vært om jeg hadde møtt dem, og snakket om det jeg gikk gjennom, sier han.

Selv synes 13-åringen det er fint å treffe andre med samme erfaringer som ham. Han tror de kan lære noe av hverandre.

– Det er godt å møte andre som har opplevd det samme. Noen har syke foreldre, andre har mistet dem. Det er litt deilig

«En lukt, en lyd, hva som helst som minnet meg om mamma, kunne få meg til å begynne å gråte. Nå har jeg lært meg å snakke om det

Rebekah Louise Helmersen

å høre hvordan de har hatt det, og kjenne seg igjen i det de forteller, sier han.

Tanker om døden

Selv forteller Rebekah Louise Helmersen at hun har fått tanker om døden etter å ha mistet moren.

– Det hjelper meg å tenke at jeg skal se mamma igjen en dag. Selv om flere rundt meg har dødd, er jeg ikke redd for å dø. Jeg tror det er en grunn til at alt skjer, sier hun.

På samlingen med andre barn og unge får de flere oppgaver, som å fotografere, skrive ned følelsene sine og lese dem opp for hverandre. Og de skrev brev til foreldrene som hadde gått bort.

– Jeg håper vi får frem i forestillingen at det faktisk går an å ha et fint liv etter man har mistet noen man er glad i. Mange forstår ikke at jeg kan være glad, selv når jeg har mistet mamma-

en min. Men det går faktisk an etter en stund, og det er viktig at folk skjønner det, sier Helmersen.

Tekst: Anette Os

anette.os@fvn.no - 91187193

FAKTA

Sukkerspinn av stål

- Et forestillings- og samarbeidsprosjekt mellom Kilden Dialog, Kreftforeningen Seksjon Sør-Vest og Sørlandet Sykehus, Senter for Kreftbehandling (SFK)
- Barn og ungdom i alderen 10-19 år som er etterlatte eller pårørende til pasienter med kreft får bli tekstforfattere, arbeide med foto/video installasjon og være utøvere i forestillingsprosjektet.
- Forestillingen skal vises i Kilden under Kunst- og helsekonferansen «Livskilden» 26.-29. september 2012.

– Sterke historier

– Det er viktig også å løfte fram det vanskelige i livet, sier teatersjef ved Kilden, **Ingrid Forthun**.

Hun forteller at Kilden tok kontakt med Kreftforeningen og Sørlandet sykehus for å få til et samarbeid med et Kilden Dialog-prosjekt.

– Denne typen historier kan vi

alle kjenne oss igjen i. Det handler om tap, sorg, uvisshet og det å være glad i noen. Disse ungdommene kan si noe viktig om det å være menneske i veldig sterke livssituasjoner. Det er en forestilling som kan være til hjelp for mange. Det er fint å kunne dele deres sterke historier, og løfte dem fram scenisk og gi dem et kunstnerisk uttrykk, sier Forthun.

Vil at publikum skal lære noe

– Deres historier er viktige å fortelle, og er også nyttige for fagpersonell som skole, helsepersonell eller prester. Dette er unge mennesker som har en erfaring de fleste andre på deres alder ikke har. De sitter med en enorm kompetanse på dette, og den kan vi bruke i teateret. Vi håper at publikum kan lære noe, sier **Karin Moe**

Hennie, som er koreograf og regissør når stykket settes opp på Kilden til høsten.

Hun forteller om flere barn og ungdom som hadde det tøft etter at foreldrene døde, også fordi de ikke ble satt krav til lenger.

– Folk flest er veldig varsome når det kommer til barn i sorg, man vet ikke hva man skal si. Og voksne har vanskelig for å kreve noe av dem. Jeg tror de trenger noen som stiller krav, og forteller dem at for eksempel leksene fremdeles er viktige, sier Hennie.